Codice del candidato:

Državni izpitni center

II SESSIONE D'ESAME

M 0 7 2 2 0 1 1 3

SLOVENO COME LINGUA SECONDA NEL TERRITORIO BILINGUE DELL'ISTRIA SLOVENA

Prova d'esame 3

Comunicazione scritta - Letteratura

31 agosto 2007 / 90 minuti

Al candidato è consentito l'uso della penna stilografica o della penna a sfera e la consultazione del dizionario di lingua slovena. Allegati testo base – staccabile e due fogli per la minuta. Il candidato riceve due schede di valutazione.

MATURITÀ GENERALE

INDICAZIONI PER IL CANDIDATO

Per iniziare a scrivere attendi il via dell'insegnante preposto.

Leggi attentamente le istruzioni all'interno.

Incolla il tuo codice o scrivi il tuo numero di codice nello spazio apposito in alto a destra su questa pagina.

Hai a disposizione i fogli sciolti per la minuta, che non verrà valutata.

Abbi fiducia nelle tue possibilità.

Buon lavoro.

Questa prova ha 7 pagine scritte e 1 pagina bianca.

© RIC 2007

Scientia Est Potentia Scientia Est Potentia Scientia Est Potentia Scientia Est Potentia Scientia Est Potentia

DALJŠI PISNI SESTAVEK

Preberite odlomek in napišite dnevniški zapis, v katerem boste obravnavali isti dogodek, kot je upoveden v odlomku, le z Ivanovega zornega kota.

Pri predstavitvi Ivanovega pogleda na dogodek in njegovega odnosa do Balerine in njene družine lahko vnesete tudi kakšen drug podatek iz besedila, ne le teh, ki so zapisani v odlomku.

Pazite na slog in jezikovno pravilnost. Besedilo naslovite.

»Ne premikam se. Stojim na pragu in gledam proti Ivanu. Ivan je tam, blizu mame, v kratkih hlačkah in majički s kratkimi rokavi. Tudi jaz imam kratke rokave na svoji bluzi. Nimam nogavičk, ker ni zima, pravi mama. Ivan ima kratke lase in ušesa mu štrlijo kakor nekdaj. Mama pravi, naj pridem, naj grem z Ivanom. Te bo peljal na sprehod, reče.

Potem stopim na stopničko. Najprej z eno nogo, potem še z drugo. Ivan se mi približa, prime me za roko in reče: Gremo, Balerina!

In stopiva čez dvorišče, pod kostanjem, kjer spijo ptice, potem zavijeva proti njivi, na kateri, pravi mama, da raste krompir in fižol, ki ga je posejal Karlo. Njiva je dolga. Ivan molči. Potem prideva do češnje in se ustaviva v senci, ki je njena. Gledava njivo. Ivan me še zmeraj drži za roko. Čutim njegovo drobno roko. Vidim ga, v veži ga vidim, ko mi pravi, da me bo ozdravil, ko konča šolo. Potem ga spet vidim tu pred češnjo in čutim njegovo dlan, njegove prste. Jaz imam večjo roko. Lahko bi jo stisnila in bi jo zdrobila. Vem, da je končal šolo. Mama pravi, da Ivan ne hodi več v šolo, ker je poletje. Morda me bo zdaj ozdravil, mislim. Gleda njivo. Ivan govori o hroščih. Pravi, da se je učil v šoli, da pridejo hrošči na krompir in ga pojejo. Strah me je. Mislim si, da ne bomo imeli krompirja, da bomo lačni in da bomo morali na Luno, kakor pravi poštar. Potem govori o drugih hroščih, ki jih je videti samo takrat, ko zahaja sonce. Ivan pravi, da imajo klešče in da so črni in da jim pravijo kovači. Pravi mi, da bo enkrat prišel tudi, ko zahaja sonce, in da bova skupaj gledala hrošče s kleščami, ki se imenujejo kovači.«

(Marko Sosič, 1997: Balerina, Balerina. Trst: Mladika. 39.)

PAGINA BIANCA